КИЇВСЬКА МІСЬКА РАДА

СЕКРЕТАРІАТ

УПРАВЛІННЯ ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ КИЇВСЬКОЇ МІСЬКОЇ РАДИ

01044, м. Київ, вул. Хрещатик, 36, каб. 921 *тел.: (044) 202-70-90*

15.05.2018 №08/230-944
на №_____від_____

Голові постійної комісії Київської міської ради з питань місцевого самоврядування, регіональних та міжнародних зв'язків Березнікову О. І.

Правовий висновок
до проекту рішення Київської міської ради
"Про звернення Київської міської ради щодо ухвалення Антиолігархічного пакету докорінних перетворень"

За результатами розгляду поданого проекту рішення управління правового забезпечення діяльності Київської міської ради вважає за необхідне висловити щодо нього такі зауваження.

У преамбулі проекту рішення як на правову підставу його прийняття містяться загальні посилання на Конституцію України, Закон України "Про місцеве самоврядування в Україні", Регламент Київської міської ради, затверджений рішенням Київської міської ради від 07.07.2016 №579/579.

У зв'язку з цим зазначаємо, що преамбула проекту рішення повинна містити посилання на відповідну структурну одиницю компетенційного нормативно-правового акта.

При цьому слід мати на увазі, що компетенційний акт - це акт, що містить пряму вказівку на повноваження суб'єкта нормотворення (Київської міської ради) щодо прийняття рішення з відповідного питання.

Своєю чергою закони України "Про місцеве самоврядування в Україні", "Про судоустрій і статус суддів" не містять норм, які б наділяли органи місцевого самоврядування повноваженнями щодо вирішення питань у сфері приватизації державного майна, використання земель сільськогосподарського призначення, функціонування газорозподільної системи та інших питань, які запропоновано врегулювати шляхом прийняття відповідних проектів законів України згідно з проектом звернення до Верховної Ради України.

У зв'язку з цим, звертаємо увагу на те, що Конституційний Суд України у

своєму рішенні від 26 березня 2002 року визначив політико-правову природу органів місцевого самоврядування, які не є органами державної влади, а є представницькими органами, через які здійснюється право територіальної громади самостійно вирішувати не будь-які питання суспільного життя, а питання саме місцевого значення, тобто такі, **які пов'язані передусім з життєдіяльністю територіальних громад** і перелік яких визначено у Конституції і законах України (пункти 4, 5 мотивувальної частини рішення від 26 березня 2002 року № 6-рп/2002 у справі про охорону трудових прав депутатів місцевих рад).

Крім того зазначаємо, що за результатами моніторингу проектів законів України, ухвалення яких вимагається згідно з проектом звернення до Верховної Ради України, встановлено таке.

У Верховній Раді України зареєстровано три альтернативні проекти законів України «Про денонсацію Конвенції між Урядом України і Урядом Республіки Кіпр про уникнення подвійного оподаткування та запобігання податковим ухиленням стосовно податків на доходи та Протоколу до неї» (реєстр. №№0001-1, 0001-2, 0001-3).

Відповідно до статті 110 Регламенту Верховної Ради України, затвердженого Законом України «Про Регламент Верховної Ради України», Верховна Рада України розглядає альтернативні законопроекти на пленарному засіданні одночасно з основним законопроектом. А тому вимога у проекті звернення щодо розгляду та ухвалення Верховною Радою України одного законопроекту не узгоджується із вимогами Регламенту Верховної Ради України.

Також зазначаємо, що згідно із висновком Головного науково-експертного управління Апарату Верховної Ради України від 16.12.2014 проект Закону України «Про денонсацію Конвенції між Урядом України і Урядом Республіки Кіпр про уникнення подвійного оподаткування та запобігання податковим ухиленням стосовно податків на доходи та Протоколу до неї» (реєстр. №0001-1) має бути доопрацьований з метою приведення його до вимог правових актів, що регулюють питання процедури денонсації міжнародних договорів. При цьому у Верховній Раді України зареєстровано проект постанови Верховної Ради України «Про повернення на доопрацювання проекту Закону України «Про денонсацію Конвенції між Урядом України і Урядом Республіки Кіпр про уникнення подвійного оподаткування та запобігання податковим ухиленням стосовно податків на доходи та Протоколу до неї» (реєстр. №0001-1П від 28.12.2014).

Проект Закону України «Про ліквідацію приватних монополій» (реєстр. №1109 від 28.11.2014) комітетом Верховної Ради України з питань економічної політики рекомендовано Верховній Раді України відхилити. Головне науково-експертне управління Апарату Верховної Ради України (висновок №16/3-1385/1109 від 23.05.2015) вважає, що за результатами розгляду в першому читанні законопроект доцільно відхилити, оскільки останній не має самостійного предмету регулювання та його норми не узгоджуються з нормами чинних законів України, що регулюють питання у цій сфері.

Комітетом з питань паливно-енергетичного комплексу, ядерної політики та ядерної безпеки за результатами розгляду на засіданні комітету 04 листопада

2015 року проект Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо порядку використання природного газу, видобутого на території України» (реєстр. №2408а від 17.07.2015) рекомендовано Верховній Раді України відхилити. Головне науково-експертне управління у своєму висновку від 06.10.2015 зауважило, що прийняття законопроекту не забезпечить досягнення у повному обсязі визначеної у пояснювальній записці мети законопроекту – «усунення додаткових факторів, що зумовлюють зубожіння населення» за рахунок здешевлення природного газу без відповідного коригування методології визначення тарифів на природний газ для відповідних споживачів, в основу якої на сьогодні покладено так званий «імпортний паритет».

Щодо проекту Закону України «Про заборону торгівлі землею сільськогосподарського призначення» (реєстр. №2906 від 19 травня 2015 року) надано висновок комітету Верховної Ради України з питань правової політики та правосуддя, згідно з яким цей проект Закону України суперечить положенням Конституції України. Комітетом Верховної Ради України з питань аграрної політики та земельних відносин за результатами розгляду на засіданні комітету 5 листопада 2015 року рекомендовано Верховній Раді України законопроект відхилити.

Враховуючи вищенаведене, проект рішення повертається без погодження як такий, що не відповідає вимогам законодавства.

Начальник управління В. Слончак

Заступник
секретар Київської міської р

Березнікову О.І.
Бондарчуку О.В.
Слончаку В.В.

Прошу розглянути проект рішення від 17.04.2018 №08/231- 1260/ПР в установленому порядку.

Пихтіній О.М.

Для контролю за проходженням та тиражування.

Лазор Л.В.
Павлову Ю.С.
Юнаковій С.М.
Резнікову О.Ю. – до відома
Поворознику М.Ю. – до відома

В.ПРОКОПІВ

"17" квітня 2018 року
№ 08/231 – 1260/ПР

08/231-1260/ПР
17.04.2018
(2)

ДЕПУТАТ

КИЇВСЬКОЇ МІСЬКОЇ РАДИ VIII СКЛИКАННЯ

"17" квітня 2018 р. № 08127910810б0-451

Заступнику Київського міського голови —
Секретарю Київської міської ради
Прокопіву В. В.

Шановний Володимире Володимировичу!

Відповідно до ст. 26 Регламенту Київської міської ради, прошу Вас надати доручення розглянути проект рішення «Про звернення Київської міської ради до Верховної Ради України щодо ухвалення Антиолігархічного пакету докорінних перетворень» на засіданнях постійної комісії Київської міської ради з питань місцевого самоврядування, регіональних та міжнародних зв'язків і постійної комісії Київської міської ради з питань дотримання законності, правопорядку та запобігання корупції.

Додатки:

1. Проект рішення «Про звернення Київської міської ради до Верховної Ради України щодо ухвалення Антиолігархічного пакету докорінних перетворень» разом із додатком. (3 арк.)
2. Пояснювальна записка до проекту рішення. (2 арк.)
3. Електронна версія зазначених документів.

З повагою
Депутат Київської міської ради **Юрій Сиротюк**

Виконавець:
Антон Сідоренко
Тел. 063-133-21-01

08/231-1260/ПР
17.04.2018

КИЇВСЬКА МІСЬКА РАДА

VI СЕСІЯ VIII СКЛИКАННЯ

РІШЕННЯ

_____№_____

ПРОЕКТ

Про звернення Київської міської ради до Верховної Ради України щодо ухвалення Антиолігархічного пакету докорінних перетворень

Відповідно до Конституції України, Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», Регламенту Київської міської ради, затвердженого рішенням Київської міської ради від 07.07.2016 № 579/579, Київська міська рада

ВИРІШИЛА:

1. Направити звернення Київської міської ради до Верховної Ради України щодо ухвалення Антиолігархічного пакету докорінних перетворень згідно з додатком до цього рішення.
2. Офіційно оприлюднити це рішення в газеті Київської міської ради «Хрещатик».
3. Контроль за виконанням цього рішення покласти на постійну комісію Київської міської ради з питань місцевого самоврядування, регіональних та міжнародних зв'язків та на постійну комісію Київської міської ради з питань дотримання законності, правопорядку та запобігання корупції.

Київський міський голова В. Кличко

ПОДАННЯ:

Депутати Київської міської ради — Ю. Сиротюк

П. Кузик

О. Гелевей

П. Антоненко

Б. Бенюк

О. Бондарчук

В. Бохняк

М. Буділов

І. Картавий

С. Кутняк

І. Мірошниченко

В. Назаренко

Д. Попов

О. Чернецький

ПОГОДЖЕНО:

Постійна комісія Київської міської ради з питань місцевого самоврядування, регіональних та міжнародних зв'язків

Голова — О. Березніков

Секретар — Т. Криворучко

В. Бохняк

Постійна комісія Київської міської ради з питань дотримання законності, правопорядку та запобігання корупції

Голова — О. Бондарчук

Секретар — А. Осадчук

Заступник голови А. Шаповал

Начальник управління правового забезпечення діяльності Київської міської ради — В. Слончак

В. правовий висновок від 15.05.2018 № 08/230-944

Додаток
до рішення Київської міської ради
_____ № _____

Звернення
Київської міської ради до Верховної Ради України щодо ухвалення Антиолігархічного пакету докорінних перетворень

Найбільші виклики, які сьогодні постали перед українцями, це – війна, корупція і тотальне зубожіння нації. Але найстрашніше – непевність у завтрашньому дні, тривога кожного українця за майбутнє дітей. Причиною цього є олігархія.

По-перше, олігархія є основою системної корупції. Попри створення нових антикорупційних органів і задекларовану на найвищому рівні боротьбу з корупцією, її рівень лише зростає. Боротьба йде лише з окремими проявами корупції, а це не може розв'язати проблему системно. Бо не торкається її основи – олігархії, яка є зрощенням великого кримінального капіталу з державною владою. Адже саме олігархи залишаються головними акціонерами влади в Україні впродовж чверті століття. Це вони корумпують увесь державний апарат, за що отримують можливості за безцінь приватизувати підприємства та творити приватні монополії, не платити податків і вивозити награбоване в офшори, «освоювати» державний бюджет через різноманітні тендери та дотації, обкладати українців непомірними тарифами та цінами за товари та послуги.

По-друге, олігархія є причиною зубожіння українців. Падіння рівня життя тотальної більшості українців – це зовсім не «дешевий популізм», а доконаний математичний факт. У визискуваній олігархами Україні її громадяни мусять працювати за 190 євро на місяць, що є найнижчою чистою середньою зарплатнею в Європі. Ця сума у понад п'ять разів менша за середню зарплатню у крихітній непромисловій Естонії, яка одночасно з нами позбулася колгоспного совєцького ярма, майже в чотири рази менша за середню заробітну плату в Польщі, яка починала з нижчих порівняно з Україною стартових позицій на початку 90-х рр., і навіть менша, ніж у сусідніх Білорусі та Молдові.

По-третє, олігархи є лютим ворогом середнього класу. Вони панічно бояться конкуренції, яка підриває їхню монополію як найшвидший спосіб отримання надприбутків. Олігархи прагнуть закріпачити українців, змусити націю працювати на себе запівдурно, але купувати – втридорога. Тому олігархія ніколи не дасть підняти голову середньому класу. Як наслідок, серед працьовитих українців є лише 3-5% реального середнього класу, а в розвинутих країнах – від 40 до 70%.

По-четверте, олігархія зацікавлена у війні без кінця. Бо поки Нація воює, олігархи мародерствують. Вони гендлюють із країною-агресором та ведуть торгівлю на крові з окупованими територіями. Поки цивілізований світ впроваджує санкції, влада України... нарощує на 28% товарообіг із країною-агресором, а громадяни Московії, які включені до санкційних списків Європи та США, досі володіють третиною українських обленерго.

Єдиний шлях подолати олігархію – це запровадити в життя Антиолігархічний пакет докорінних перетворень, майже всі законопроекти якого зареєстровані у Верховній Раді:

1. Повернення капіталів з офшорів і ліквідація схем виведення грошей з України:

– «Про денонсацію Конвенції між Урядом України і Урядом Республіки Кіпр про уникнення подвійного оподаткування та запобігання податковим ухиленням стосовно податків на доходи та Протоколу до неї» № 0001-1 від 02.12.2014;

– «Про повернення капіталів, що перебувають та зареєстровані в Республіці Кіпр, офшорних зонах та інших юрисдикціях, звільнених від подвійного оподаткування, або тих, що мають пільговий режим оподаткування» № 1112 від 28.11.2014.

2. Демонополізація та ліквідація олігархічної моделі економіки:

– «Про ліквідацію приватних монополій» № 1109 від 28.11.2014.

3. Заборона приватизації стратегічних підприємств:

– «Про внесення змін до Закону України «Про приватизацію державного майна» (щодо мораторію на приватизацію державного майна до стабілізації ситуації у державі)» № 2424а від 21.07.2015.

4. Деолігархізація енергетики та справедливі тарифи:

– «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України (щодо забезпечення енергетичної безпеки України)» № 6341 від 11.04.2017;

– «Про внесення змін до Закону України «Про ринок природного газу» (щодо особливостей функціонування газорозподільної системи)» № 6583 від 12.06.2017;

– «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо порядку використання природного газу, видобутого на території України» № 2408а від 17.07.2015.

5. Земля – власність нації:

– «Про заборону торгівлі землею сільськогосподарського призначення» № 2906 від 19.05.2015.

Ці законопроекти спрямовані на підрив самих основ олігархічного ладу в Україні. Необхідно якнайшвидше запустити цей процес, бо часу на бутафорні реформи вже немає – вікно можливостей для докорінних перетворень в Україні закривається, а наслідком залишення олігархів при владі може стати втрата держави.

Наголошуємо, що проведення реальної деолігархізації було однією з головних вимог Революції Гідності, а сьогодні є найпершим завданням від вашого працедавця – українського народу.

Враховуючи вищевикладене, ми, депутати Київської міської ради, вимагаємо від Верховної Ради України негайно внести на розгляд та ухвалити Антиолігархічний пакет докорінних перетворень.

Тільки таким шляхом ми витягнемо Україну з ями корупції, зубожіння та війни.

Київський міський голова В. Кличко

ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА
до проекту рішення Київської міської ради
«Про звернення Київської міської ради до Верховної Ради України щодо ухвалення Антиолігархічного пакету докорінних перетворень»

1. Обґрунтування необхідності ухвалення рішення

Проект рішення «Про звернення Київської міської ради до Верховної Ради України щодо ухвалення Антиолігархічного пакету докорінних перетворень» підготовлено на вимогу українських націоналістів, які її висловили під час багатотисячного Маршу сили нації «За українське майбутнє без олігархів!», який відбувся 3 квітня 2018 року у місті Києві.

Враховуючи вищевикладене, є необхідність підтримати вказаний проект рішення, яким Київська міська рада висловить Верховній Раді України вимогу щодо негайного внесення на розгляд та ухвалення Антиолігархічного пакету докорінних перетворень.

2. Цілі та завдання ухвалення рішення

Цілями та завданнями ухвалення даного проекту рішення є негайне винесення на розгляд Верховної Ради України та ухвалення Антиолігархічного пакету докорінних перетворень.

3. Загальна характеристика та основні положення проекту рішення

Проект рішення передбачає:

- направлення звернення Київської міської ради до Верховної Ради України щодо ухвалення Антиолігархічного пакету докорінних перетворень;
- офіційне оприлюднення цього рішення в газеті Київської міської ради «Хрещатик»;
- покладення контролю за виконанням цього рішення на постійну комісію Київської міської ради з питань місцевого самоврядування, регіональних та міжнародних зв'язків та на постійну комісію Київської міської ради з питань дотримання законності, правопорядку та запобігання корупції.

4. Стан нормативно-правової бази у даній сфері правового регулювання

Дана сфера суспільних відносин врегульована Конституцією України, Законом України «Про місцеве самоврядування в Україні», Регламентом Київської міської ради, затвердженого рішенням Київської міської ради від 07.07.2016 № 579/579.

5. Фінансово-економічне обґрунтування

Виконання даного проекту рішення не передбачає додаткове витрачання коштів міського бюджету.

6. Прогноз соціально-економічних та інших наслідків ухвалення проекту рішення

Ухвалення даного проекту рішення дозволить Київській міській раді висловити Верховній Раді України вимогу щодо негайного внесення на розгляд та ухвалення Антиолігархічного пакету докорінних перетворень.

7. Суб'єкти подання проекту рішення

Суб'єктами подання даного проекту рішення є депутати Київської міської ради VIII скликання, всі члени депутатської фракції «Всеукраїнське об'єднання «Свобода» у Київській міській раді.

8. Доповідач на пленарному засіданні

Доповідач на пленарному засіданні сесії Київської міської ради – депутат Київської міської ради VIII скликання, голова депутатської фракції «Всеукраїнське об'єднання «Свобода» у Київській міській раді Сиротюк Юрій Миколайович.

Відповідальний за супроводження проекту рішення – керівник юридичної служби фракції ВО «Свобода» у Київській міській раді, помічник-консультант депутата Київської міської ради Назаренка В. Е. Сідоренко Антон Сергійович (тел. 063-133-21-01).

Депутат Київської міської ради **Юрій Сиротюк**

До реєстр. №2408а від 17.07.2015

ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ

Комітет з питань паливно-енергетичного комплексу, ядерної політики та ядерної безпеки розглянув на своєму засіданні 04 листопада 2015 року (протокол № 21) проект Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо порядку використання природного газу, видобутого на території України» (реєстр. №2408а від 17.07.2015), поданий народними депутатами України Головком М.Й., Левченком Ю.В., Іллєнком А.Ю., Бубликом Ю.В., Осуховським О.І., Марченком О.О. і рекомендує законопроект відхилити.

Проектом Закону передбачено встановлення першочергового використання природного газу українського видобутку для потреб населення України, теплогенеруючих та теплопостачальних організацій, бюджетних установ та організацій.

Під час обговорення положень законопроекту членами Комітету висловлено низку критичних зауважень, які мають суттєвий характер.

Головне науково-експертне управління, в цілому підтримуючи спрямованість законопроекту, одночасно зауважило, що його прийняття не забезпечить досягнення у повному обсязі визначеної у Пояснювальній записці мети законопроекту – «усунення додаткових факторів, що зумовлюють зубожіння населення» за рахунок здешевлення природного газу без відповідного корегування методології визначення тарифів на природний газ для відповідних споживачів, в основу якої на сьогодні покладено так званий «імпортний паритет».

Співдоповідачем від Комітету на засіданні Верховної Ради України визначити Голову підкомітету з питань газової, газотранспортної галузі та політики газопостачання народного депутата України Лопушанського Андрія Ярославовича.

Голова Комітету **М.МАРТИНЕНКО**

До реєстр.№1109 від 28.11.2014 р.

Верховна Рада України

Комітет Верховної Ради України з питань економічної політики розглянув на своєму засіданні 20 квітня 2016 року (протокол засідання № 32) проект Закону України «Про ліквідацію приватних монополій», поданий народним депутатом України Іллєнком А.Ю. та іншими народними депутатами України - реєстр. № 1109 від 28.11.2014 року.

Проектом пропонується визначити правові, економічні та організаційні засади ліквідації приватних монополій та врегулювати відносини, пов'язані з її проведенням.

Зокрема, встановлюється, що ліквідація приватних монополій – це комплекс заходів добровільно-примусового характеру, які здійснюються державою з метою недопущення і ліквідації монопольного становища фізичної та/або юридичної особи на загальнодержавному та/або регіональному ринку товарів (робіт, послуг). При цьому монопольним становищем вважається становище фізичної та/або юридичної особи, частка якої на загальнодержавному та/або регіональному ринку товарів (робіт, послуг) перевищує 25 відсотків.

Головне наукове-експертне управління Апарату Верховної Ради України (висновок № 16/3-1385/1109 від 23.09.2015р.) вважає, що за результатами розгляду в першому читанні законопроект доцільно відхилити.

Кабінет Міністрів України не підтримує зазначений законопроект.

Комітет з питань економічної політики прийняв рішення рекомендувати Верховній Раді України відхилити проект Закону України «Про ліквідацію приватних монополій» (реєстр. № 1109).

Співдоповідачем від Комітету визначено Голову Комітету, народного депутата України – Іванчука Андрія Володимировича.

Висновки Головного науково-експертного управління Апарату Верховної Ради України, Комітету з питань запобігання і протидії корупції та проект постанови Верховної Ради України додаються.

Голова Комітету **А.Іванчук**

вик. Прийма
255-92-50

До № 1112 від 28.11.2014
Народні депутати України
Ю.В. Левченко, О.І. Осуховський,
А.Ю. Іллєнко, Ю.В. Бублик,
О.О. Марченко, М.Й. Головко

ВИСНОВОК

на проект Закону України «Про повернення капіталів, що перебувають та зареєстровані в Республіці Кіпр, офшорних зонах та інших юрисдикціях, звільнених від подвійного оподаткування, або тих, що мають пільговий режим оподаткування»

У законопроекті пропонується встановити «правові, економічні та організаційні засади повернення капіталів, що перебувають та зареєстровані в Республіці Кіпр, офшорних зонах та інших юрисдикціях, звільнених від подвійного оподаткування, або тих, що мають пільговий режим оподаткування».

У Пояснювальній записці до законопроекту зазначається, що його ухвалення «унеможливить відтік капіталу з України, створить передумови для залучення додаткових фінансових коштів в економіку України та усуне можливості для ухиляння від сплати податків фізичними та юридичними особами на території України».

Головне управління, погоджуючись із необхідністю залучення додаткових коштів в економіку України, у той же час щодо запропонованого законопроектом порядку повернення капіталу в Україну вважає доцільним зауважити наступне.

1. Насамперед, слід звернути увагу на те, що хоча у законопроекті та поданих до нього документах і йдеться про «**добровільне повернення капіталів**», проте **у ньому по суті пропонується примусове позбавлення власника його права на майно**. Адже згідно з ч. 1 ст. 4 проекту «у разі нездійснення повернення капіталів у порядку і строки, визначені цим Законом, фізичні та/або юридичні особи, які зареєстровані як суб'єкти підприємницької діяльності в юрисдикціях пільгового оподаткування, виключаються з Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців і їхні права власності переходять до держави».

Такий підхід не повною мірою узгоджується з відповідними положеннями Конституції України, згідно з якими ніхто не може бути протиправно позбавлений права власності. Право приватної власності є непорушним. Примусове відчуження об'єктів права приватної власності може бути застосоване лише як виняток з мотивів суспільної необхідності, на

підставі і в порядку, встановлених законом, та за умови попереднього і повного відшкодування їх вартості. Примусове відчуження таких об'єктів з наступним повним відшкодуванням їх вартості допускається лише в умовах воєнного чи надзвичайного стану (частини 4, 5 ст. 41).

У той же час аналіз змісту проекту засвідчує відсутність в ньому «мотивів суспільної необхідності», що за змістом ст. 41 Конституції України має бути визначальним для проведення примусового відчуження майна.

Слід також зазначити, що за змістом положень законопроекту його вимоги щодо «*добровільного повернення капіталів*» поширюватимуться не тільки на вітчизняних суб'єктів господарювання, які зареєстровані в офшорних зонах, але й на суб'єктів господарювання, засновниками яких є нерезиденти. У той же час відповідно до ст. 391 Господарського кодексу України іноземні інвестори, зокрема юридичні особи, утворені за законодавством іншим, ніж законодавство України, іноземці та особи без громадянства, які не мають постійного місця проживання на території України, мають право здійснювати інвестиції на території України. При цьому згідно з вимогами ст. 19 Закону України «Про інвестиційну діяльність» держава гарантує захист інвестицій незалежно від форм власності, а також іноземних інвестицій. Захист інвестицій забезпечується законодавством України, а також міжнародними договорами України. Інвесторам, у тому числі іноземним, забезпечується рівноправний режим, що виключає застосування заходів дискримінаційного характеру, які могли б перешкодити управлінню інвестиціями, їх використанню та ліквідації, а також передбачаються умови і порядок вивозу вкладених цінностей і результатів інвестицій. Інвестиції не можуть бути безоплатно націоналізовані, реквізовані або до них не можуть бути застосовані заходи, тотожні за наслідками. Такі заходи можуть застосовуватися лише на основі законодавчих актів України з відшкодуванням інвестору в повному обсязі збитків, заподіяних у зв'язку з припиненням інвестиційної діяльності. Порядок відшкодування збитків інвестору визначається в зазначених актах.

Зауважимо також про сумнівність пропозиції ч. 1 ст. 4 проекту в частині виключення відповідних суб'єктів з Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців, оскільки компанії, які зареєстровані в офшорних зонах, у своїй більшості не мають відношення до українських реєстрів.

2. Проект не містить чіткого механізму «виявлення» осіб, які повинні повернути капітали в Україну, а також тих осіб, які не здійснять таке повернення, що, практично, зводить нанівець вимоги законопроекту. Слід зауважити, що український підприємець, який зареєстрував компанію в офшорній зоні (а їх в світі існує більше 40), формально ні в яких реєстрах країни реєстрації офшорної компанії не фігурує. Зазвичай, він діє як довірена особа компанії. Оскільки однією з найсильніших сторін будь-якого офшору вважається конфіденційність та надзвичайна складність процесу визначення

реального власника, то інформація про реальних вигодонабувачів може бути розкрита у деяких офшорних юрисдикціях тільки за судовим рішенням після подання ФАТФ або Інтерполу. У той же час лише на підставі прийнятого Верховною Радою України закону така інформація не розкриватиметься.

3. У проекті пропонуються **однакові умови** повернення капіталів, що перебувають та зареєстровані в Республіці Кіпр, офшорних зонах та інших юрисдикціях, звільнених від подвійного оподаткування, або тих, що мають пільговий режим оподаткування капіталу, як для капіталів, що одержані та вивезені в офшорні зони легально із дотриманням чинного на той час законодавства, так і для тих капіталів, які одержані в результаті порушення законодавства (наприклад, з яких не сплачено податки, збори (обов'язкові платежі) до бюджетів та державних цільових фондів або одержаних злочинним шляхом).

Звертаємо увагу на те, що у світовій практиці під «*поверненням капіталів*» розуміється так звана «***амністія капіталів***», тобто процедура визнання державою прав на кошти, виведені із законного економічного обороту з метою приховування доходів або ж майно, неоформлене у відповідності із законодавством. При цьому легалізація капіталу переважно поширюється на кошти, отримані шляхом ухилення від сплати податкових, митних, інших загальнообов'язкових платежів або внаслідок порушення валютного законодавства, та не може стосуватися коштів та майна, отриманих в результаті вчинення кримінальних правопорушень (злочинів проти особи, корупційних правопорушень, продажу зброї, наркотиків, шахрайства, розкрадання майна, тощо).

Застосування ж положень законопроекту може призвести до легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, що не узгоджується із Конвенцією Ради Європи про відмивання, пошук, арешт та конфіскацію доходів, одержаних злочинним шляхом, та про фінансування тероризму (ратифікована 17.11.2010 р. Законом № 2698- VI) та Законом України «Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванню тероризму». До того ж, держава, приймаючи рішення щодо амністування капіталів, які нажиті злочинним шляхом, визнає своє безсилля в боротьбі з тіньовою економікою правовими засобами. Крім того, така амністія вважатиметься несправедливою стосовно законослухняних громадян.

У той же час якщо буде прийнято рішення щодо повернення капіталів, незважаючи на умови їх отримання, то для ефективного законодавчого забезпечення звільнення осіб, які вважатимуться суб'єктами повернення капіталу, від кримінальної відповідальності, необхідно або докладно виписати підстави та порядок такого звільнення у даному законопроекті із обов'язковим застосуванням щодо такого звільнення слова «амністія», або ж одночасно із даним законопроектом внести та прийняти окремий закон про умовну амністію для осіб, які здійснили повернення капіталів відповідно до

закону. При цьому необхідно передбачити і чітко виписати у тексті закону усі можливі ситуації та варіанти, зокрема, дати вичерпний перелік злочинів, на які поширюється амністія (у проекті такого переліку не дано, в результаті чого стає можливою легалізація коштів та майна, здобутих, наприклад, шляхом розбою (ст. 187 КК), вимагання (ст. 189 КК), бандитизму (ст. 257 КК), що не може вважатись прийнятним.

Також варто внести певні зміни до законів України «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю» і «Про оперативно-розшукову діяльність» щодо удосконалення діяльності відповідних підрозділів правоохоронних органів щодо боротьби зі злочинами у сфері господарської діяльності, які завдають найбільш суттєвих збитків державі.

4. Положення законопроекту суперечать міжнародним договорам України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України. Ці договори згідно з частиною першою статті 9 Конституції України є частиною національного законодавства України. Зокрема, Україною укладено низку міжнародних договорів про уникнення подвійного оподаткування, сприяння та захист інвестицій, в тому числі і з країнами з «пільговим режимом оподаткування». До таких договорів належала і чинна свого часу Угода між Урядом Союзу Радянських Соціалістичних Республік та Урядом Республіки Кіпр про уникнення подвійного оподаткування доходів та майна, яка застосовувалася відповідно до статті 7 Закону України «Про правонаступництво України» та діяла до набрання чинності новими договорами. Зокрема, Конвенцією між Урядом України і Урядом Республіки Кіпр про уникнення подвійного оподаткування та запобігання податковим ухиляням стосовно податків на доходи та Протоколом до неї, підписаних 08.11.2012 р. та ратифікованих 04.07.2013 р. Законом України № 412-VII.

5. Недостатньо обгрунтованою вважаємо пропозицію проекту, згідно з якою повернені капітали з офшорних зон мають передаватися «*суб'єктам підприємницької діяльності, що здійснюють підприємницьку діяльність на території України*». Зокрема, неясно, яким саме суб'єктам підприємницької діяльності передаватимуться такі капітали та на яких умовах.

Крім того, в законопроекті не визначається: у якому порядку буде декларуватися та оцінюватися капітал, який повертатиметься в Україну; якими документами та у який спосіб буде підтверджуватися така фінансова операція; порядок надання державою гарантій суб'єкту господарювання, що протягом періоду повернення капіталів, який згідно з проектом становить три місяці, та у подальшому проти нього не порушуватиметься кримінальна справа, не розпочинатиметься провадження у справі про адміністративне правопорушення з підстав порушення податкового чи іншого законодавства у зв'язку з одержанням капіталу, що повертається тощо.

6. На думку Головного управління, запровадження механізму повернення (легалізації) капіталів потребує врахування міжнародного

досвіду, який сьогодні є досить багатий. До списку країн, які проводили такі заходи, можна віднести Аргентину, Бельгію, Казахстан, Ірландію, Італію, Пакистан, Філіппіни, Францію та інші.

Фахівцями, зокрема, як найбільш досконалий, оцінюється бельгійський закон про амністію капіталу, який набрав чинності 16 січня 2004 року. Він, зокрема, передбачав, що в 2004 р. бельгійці зможуть легалізувати кошти, отримані приватними особами від інвестицій за межами Бельгії. При цьому громадяни можуть:

а) просто задекларувати ці кошти, не ввозячи їх в Європу (у цьому випадку вони мають сплатити податок за ставкою 9 %); або

б) інвестувати їх у ЄС не менш ніж на три роки (у цьому випадку податок знижується до 6 %).

За це відповідним особам надається від податківців розписка, згідно з якою щодо них не буде порушуватися кримінальна справа за укриття від оподаткування тих коштів, які ними раніше були вивезені, а тепер легалізовані.

Уряд ФРН, прийнявши у лютому 2003 р. рішення про податкову амністію, пообіцяв усім громадянам, які легалізують тіньові кошти, не починати проти них звичайних заходів кримінального переслідування, якщо вони добровільно оголосять про розміри прихованих прибутків. Це рішення набрало чинності 1 липня 2003 року. Громадяни були зобов'язані до кінця 2003 р. сплатити з цієї суми податок у розмірі 25%. У разі невиконання цієї вимоги сума податку збільшувалася до 35%. Після закінчення дії амністії податкові органи країни посилили полювання за недобросовісними підприємцями.

На пострадянській території економічна амністія проводилась у Казахстані (2001 р.) та Грузії (2005 р.).

У Казахстані, зокрема, був прийнятий Закон «Про амністію громадян Республіки Казахстан у зв'язку з легалізацією ними коштів» (від 2 квітня 2001 р.). Основними положеннями, які якісно відрізняються від положень проекту, що розглядається, є наступні: 1) період легалізації – усього 30 календарних днів; 2) громадяни Казахстану мали зарахувати легалізовані кошти на спеціальні рахунки без права розпорядження ними до наступного дня після закінчення періоду легалізації; 3) Закон не поширювався на випадки легалізації коштів, отриманих в результаті корупційних правопорушень і певних (перелічених у законі) злочинів, а також коштів, що належали іншим особам чи були отримані як кредити; 4) банк, на спеціальні рахунки якого були внесені кошти, видавав суб'єктам легалізації офіційний документ, що вказував розмір внесеної суми і дату внесення і ці кошти не включались в оподатковуваний доход; 5) суб'єкти легалізації звільнялись від кримінальної та адміністративної відповідальності за незаконне зайняття підприємництвом, банківською діяльністю, ухилення від сплати податків. Внаслідок проведення цієї амністії було отримано майже 500 млн. дол. США[1].

У той же час у Грузії в 2005 р. податкова амністія була повністю провалена внаслідок відсутності бажаючих легалізувати свої доходи, не дивлячись навіть на низьку процентну ставку – лише 1% вартості задекларованих доходів (за виключенням восьми осіб). Наприкінці 2005 р. до бюджету Грузії надійшло усього 35,0 тис. доларів США, замість очікуваних 4,0 млн. доларів США (див. http://news.finance.ua/ua/~/2/0/all/2009/05/07/159783).

До речі, і проведена у 2012 р. «Податкова амністія» в Іспанії виявилася неефективною, оскільки принесла до бюджету тільки 1,2 млрд. євро замість запланованих 2, 5 млрд. євро.

Загалом, міжнародний досвід свідчить, що для ефективного проведення економічної амністії необхідним є виконання принаймні таких умов: одноразове проведення амністії; її неконфіскаційний характер; достатні гарантії щодо звільнення від відповідальності за задекларовані об'єкти; гарантії щодо конфіденційності інформації; поєднання амністії з більш жорстокими умовами відповідальності у випадку подальшого приховування доходів. Водночас, законопроект, що розглядається, на наш погляд, значною мірою не враховує зазначених умов.

При прийнятті рішення про легалізацію доходів важливим також є і психологічний аспект такого рішення. Дослідження, проведені, зокрема, соціологічною службою Центру Разумкова ще у 2004 р., свідчать, наприклад, про те, що легалізацію тіньових капіталів в Україні вважають необхідною майже дві третини (61,4%) громадян і лише 15,9% дотримуються протилежної думки. Більшість (57,6%) громадян упевнені у необхідності створення умов, за яких капітали, вивезені за кордон, могли б бути повернуті до України і вкладені в розвиток українських підприємств. Майже половина (45,9%) громадян вважають, що потрібно пробачити минулі порушення законів тим підприємцям, які готові вивести свої капітали «з тіні» та/або повернути їх із-за кордону і вкласти в економіку України[2].

7. Оскільки за змістом відповідних положень Конституції України (стаття 116) та Закону України «Про Кабінет Міністрів України» (стаття 20) проведення державної політики у всіх сферах суспільного життя забезпечує Кабінет Міністрів України, то було б логічним для прийняття виваженого рішення щодо внесеного законопроекту отримати відповідний експертний висновок Уряду.

Керівник Головного управління В. Борденюк

Вик. Є.Гришко

---

[1] Див.: Проблеми перерозподілу власності та легалізації тіньових капіталів в Україні. Матеріали до Фахової дискусії. – К.: Центр Разумкова, 2004. – С. 30–31.

[2] Там само. – С. 12.

До реєстр. № 2906
від 19 травня 2015 року

ВИСНОВОК

**Комітету Верховної Ради України
з питань правової політики та правосуддя**

**щодо проекту Закону про заборону торгівлі землею
сільськогосподарського призначення
(реєстр. № 2906 від 19 травня 2015 року)**

Комітет з питань правової політики та правосуддя на засіданні 27 січня 2016 року (протокол № 40) розглянув на відповідність Конституції України проект Закону про заборону торгівлі землею сільськогосподарського призначення (реєстр. № 2906 від 19 травня 2015 року) (далі – Законопроект), поданий народними депутатами України Левченком Ю.В., Іллєнком А.Ю. та іншими.

Згідно з пояснювальною запискою Законопроект розроблений з метою недопущення запровадження ринку землі сільськогосподарського призначення.

Для досягнення мети авторами пропонується заборонити купівлю-продаж або інший спосіб відчуження земельних ділянок сільськогосподарського призначення, земельних часток (паїв), крім відчуження державі Україна в особі спеціально уповноваженого державного органу в порядку і на умовах, визначених законом. Також Законопроектом передбачається, що громадяни України можуть мати у власності землю сільськогосподарського призначення, набуту ними законним способом у ході розпаювання, а також одержану в спадщину за законом. При цьому, набуття земельної ділянки сільськогосподарського призначення у порядку спадкування за заповітом допускається у випадках, якщо спадкоємцями є члени сім'ї спадкодавця першого ступеня споріднености.

Вирішуючи питання про відповідність Законопроекту положенням Конституції України, Комітет виходить з такого.

Основний Закон України гарантує захист права власності. Відповідно до частини четвертої статті 13 Конституції України держава забезпечує, зокрема, захист прав усіх суб'єктів права власності і господарювання та рівність їх перед законом.

Основний Закон України (частина четверта статті 41) прямо встановлює заборону протиправного позбавлення власника права власності.

Як зазначив Конституційний Суд України у Рішенні від 11 листопада 2004 року № 16-рп/2004, непорушність цього права означає передусім невтручання будь-кого у здійснення власником своїх прав щодо володіння, користування та розпорядження майном, заборону будь-яких порушень прав власника щодо його майна всупереч інтересам власника та його волі (абз. 2 пункту 5 мотивувальної частини).

Цивільним кодексом України (статті 1233 - 1235) передбачено право фізичної особи на заповіт, тобто особисте розпорядження щодо належного їй майна на випадок смерті, остання воля людини. Заповідач може призначити своїми спадкоємцями одну або кілька фізичних осіб, незалежно від наявності у нього з цими особами сімейних, родинних відносин, а також інших учасників цивільних відносин. В цьому виявляється один із аспектів фундаментального принципу спадкового права - принципу свободи заповіту.

Згідно з Рішенням Конституційного Суду України від 22 вересня 2005 року № 5-рп/2005 конституційний принцип правової держави передбачає встановлення правопорядку, який повинен гарантувати кожному утвердження і забезпечення прав і свобод.

У зв'язку з наведеним, Комітет вважає, що законодавче закріплення положень щодо відчуження земельної ділянки сільськогосподарського призначення виключно державі та стосовно набуття такої ділянки у порядку спадкування за заповітом лише у випадках, якщо спадкоємцями є члени сім'ї спадкодавця першого ступеня споріднености, порушує права громадян розпоряджатися належною їм земельною ділянкою на власний розсуд. Отже, законодавча пропозиція не узгоджується з частиною першою статті 24 Конституції України, відповідно до якої громадяни є рівними перед законом, та частиною третьою статті 22 Основного Закону України, згідно з якою при прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод.

Враховуючи викладене, Комітет дійшов висновку, що проект Закону про заборону торгівлі землею сільськогосподарського призначення (реєстр. № 2906 від 19 травня 2015 року), поданий народними депутатами України Левченком Ю.В., Іллєнком А.Ю. та іншими, суперечить положенням Конституції України.

Голова Комітету **Р.П. КНЯЗЕВИЧ**

До реєстр. № 2906 від 19.05.2015 р.

Верховна Рада України

Комітет Верховної Ради України з питань аграрної політики та земельних відносин на своєму засіданні 5 листопада 2015 року розглянув проект Закону України про заборону торгівлі землею сільськогосподарського призначення, поданий народними депутатами України Левченком Ю.В., Іллєнком А. Ю., Осуховським О. І., Головком М.Й., Бубликом Ю.В. (реєстр. № 2906) і зазначає наступне.

Законопроектом пропонується заборонити купівлю-продаж або іншим способом відчуження земельних ділянок сільськогосподарського призначення, земельних часток (паїв), за винятком, коли земельна ділянка сільськогосподарського призначення може бути відчужена виключно державі в особі спеціально уповноваженого органу в порядку та на умовах, визначених законом та встановити, що набуття земельної ділянки сільськогосподарського призначення у порядку спадкування за заповітом допускається у випадках, якщо спадкоємцями є члени сім'ї спадкодавця першого ступеня споріднення.

Вважаємо, що повна заборона на купівлю-продаж або іншим способом відчуження земельних ділянок сільськогосподарського призначення, земельних часток (паїв) порушує конституційні права власників земельних ділянок, оскільки обмежує законні їх права вільно розпоряджатися своїми ділянками і може викликати у суспільстві негативні наслідки.

Не прийнятною є норма про те, що власник земельної ділянки матиме можливість відчужити земельну ділянку сільськогосподарського призначення виключно державі в особі спеціально уповноваженого органу. Це може призвести до появи тіньових схем відчуження земельних ділянок сільськогосподарського призначення, збільшення кількості зловживань та корупційних правопорушень у процесі викупу таких земельних ділянок.

Крім того, статтею 2 проекту акта встановлюється, що набуття земельної ділянки сільськогосподарського призначення у порядку спадкування за заповітом допускається у випадках, якщо спадкоємцями є члени сім'ї спадкодавця першого ступеня споріднення. Цей припис не узгоджується із нормами Цивільного кодексу України щодо спадкового права (глави 84 та 85).

Головне науково-експертне управління Апарату Верховної Ради України висловило зауваження до проекту Закону України про заборону торгівлі землею сільськогосподарського призначення (реєстр. № 2906).

Висновок щодо відповідності проекту нормативно-правового акта вимогам антикорупційного законодавства – у проекті не виявлено корупційних факторів – проект акта відповідає вимогам антикорупційного законодавства.

Враховуючи вищенаведене, Комітет рекомендує Верховній Раді України проект Закону України про заборону торгівлі землею сільськогосподарського призначення, поданий народними депутатами України Левченком Ю.В., Іллєнком А. Ю., Осуховським О. І., Головком М.Й., Бубликом Ю.В. (реєстр. № 2906), відхилити.

Співдоповідачем з цього питання на сесії Верховної Ради України визначити Голову Комітету Кутового Т.В.

Голова Комітету **Т. КУТОВИЙ**

До № 0001-1 від 02.12.2014
Народні депутати України
Ю.Левченко та ін.

ВИСНОВОК

на проект Закону України «Про денонсацію Конвенції між Урядом України і Урядом Республіки Кіпр про уникнення подвійного оподаткування та запобігання податковим ухиленням стосовно податків на доходи та Протоколу до неї»

У законопроекті пропонується денонсувати:

Угоду між Урядом Союзу Радянських Соціалістичних Республік і Урядом Республіки Кіпр про уникнення подвійного оподаткування доходів та майна, підписану 29 жовтня 1982 року в м. Москві, у частині, що стосується відносин між Урядом України та Урядом Республіки Кіпр;

Конвенцію між Урядом України і Урядом Республіки Кіпр про уникнення подвійного оподаткування та запобігання податковим ухиленням стосовно податків на доходи та Протокол до неї, підписані 8 листопада 2012 року.

Як зазначається у Пояснювальній записці до законопроекту, «наслідком прийняття законопроекту буде значне скорочення обсягів виведення капіталу до Кіпру, суттєво зменшиться кількість операцій за участю Кіпру, кінцевою метою яких є мінімізація податкових зобов'язань, а відтак – нівелюється негативний вплив Конвенції на податкову систему України від надання необґрунтованих податкових пільг, що в свою чергу зумовить збільшення надходжень до бюджету України».

Головне управління з приводу внесеного законопроекту вважає за доцільне зазначити таке.

1. З приводу пропозиції денонсувати Угоду між Урядом Союзу Радянських Соціалістичних Республік і Урядом Республіки Кіпр про уникнення подвійного оподаткування доходів та майна, підписану 29 жовтня 1982 року в м. Москві, у частині, що стосується відносин між Урядом України та Урядом Республіки Кіпр, звертаємо увагу на те, що 8 листопада 2012 р. були підписані, а 4 липня 2013 р. ратифіковані Законом України №412-VII Конвенція між Урядом України і Урядом Республіки Кіпр про уникнення подвійного оподаткування та запобігання податковим ухиленням

стосовно податків на доходи (далі – Конвенція) та Протокол до неї, який (згідно з його положеннями) є невід'ємною частиною цієї Конвенції.

Відповідно до ч. 1 ст. 26 зазначеної Конвенції «договірні Держави письмово повідомлять одна одну дипломатичними каналами про завершення всіх внутрішньодержавних процедур необхідних для набрання цією Конвенцією чинності. Ця Конвенція набирає чинності з дня отримання останнього письмового повідомлення, і її положення застосовуються: a) стосовно податків, утриманих у джерела стосовно сум, які виплачені з або після першого січня календарного року, що настає за роком набрання Конвенцією чинності; та b) стосовно інших податків, які стягуються під час податкових років або періодів, що починаються з або після першого січня календарного року, що настає за роком набрання Конвенцією чинності».

Відповідно ж до ч. 2 ст. 26 Конвенції «Угода між Урядом Союзу Радянських Соціалістичних Республік та Урядом Республіки Кіпр про уникнення подвійного оподаткування доходів та майна, підписана 29.10.1982, припиняє дію з дати застосування цієї Конвенції».

Враховуючи те, що Конвенція набрала чинності 7 серпня 2013 р., її положення почали застосовуватися у двосторонніх українсько-кіпрських відносинах з 1 січня 2014 р., з 1 січня 2014 р. припинили дію положення Угоди між Урядом Союзу Радянських Соціалістичних Республік та Урядом Республіки Кіпр про уникнення подвійного оподаткування доходів та майна, є підстави вважати, що відповідна законодавча пропозиція втратила свою актуальність.

2. Що ж до пропозиції денонсувати Конвенцію між Урядом України і Урядом Республіки Кіпр про уникнення подвійного оподаткування та запобігання податковим ухиленням стосовно податків на доходи та Протокол до неї, підписані 8 листопада 2012 року, зазначимо наступне.

На виконання повноважень, встановлених пунктами 5, 32 частини першої статті 85 та частиною першою статті 9 Конституції України, Верховна Рада може прийняти рішення про денонсацію міжнародних договорів України.

Відповідно до Закону України «Про міжнародні договори України» денонсація є одним з видів припинення дії міжнародного договору, тобто втрати міжнародним договором своєї сили за умов, визначених самим міжнародним договором, або за вольовим рішенням сторін. Вказаний Закон встановлює, що припинення міжнародного договору, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, має відбуватись у формі закону України (статті 2, 24).

Законодавство України встановлює механізм проведення денонсації, проте не містить визначення терміну «денонсація» та згадок про можливі підстави денонсації, оскільки вказані питання досить детально врегульовані міжнародним правом.

Денонсація – (від франц. denoncer – повідомляти, розривати) найпоширеніший в міжнародному праві спосіб *правомірного припинення* чинності міжнародних договорів шляхом відмови однієї з сторін

міжнародного договору від його виконання, що призводить до припинення дії договору[1].

Віденська конвенція про право міжнародних договорів 1969 року (далі – Віденська конвенція) встановлює, що припинення договору, його денонсація або вихід з нього учасника можуть мати місце тільки в результаті застосування положень самого договору або цієї Конвенції.

Причому припинення або денонсація договору, вихід з нього одного з учасників або зупинення його дії, коли вони є результатом застосування цієї Конвенції або положень самого договору, жодною мірою не зачіпають обов'язок держави виконувати будь-яке написане в договорі зобов'язання, яке має силу для неї відповідно до міжнародного права, незалежно від договору (стаття 42, 43 Віденської конвенції).

Крім того, на відміну від інших способів розірвання міжнародних договорів (відміна, анулювання тощо) денонсація міжнародного договору має відбуватись у суворо обумовленому міжнародним правом порядку (див. статтю 65 Віденської конвенції). Зокрема, необхідними є обов'язковість завчасного попередження про намір розірвати договір, період часу після попередження про розірвання договору, після спливу якого він втрачає силу, положення договору, які можуть діяти деякий час тощо.

Звертаємо увагу, що Конвенція, яку пропонується денонсувати, передбачає порядок припинення договору. Зокрема, в ній передбачено, що «1. Ця Конвенція укладається на невизначений строк. Будь-яка Договірна Держава може припинити дію Конвенції, шляхом надсилання дипломатичними каналами письмового повідомлення про свій намір припинити її дію за шість місяців до закінчення будь-якого календарного року, що настає по закінченню п'яти років з дати набрання чинності цією Конвенцією. 2. У такому випадку чинність Конвенції буде припинено: a) стосовно податків, утриманих у джерела, стосовно сум, які виплачені або за якими надано кредит після завершення календарного року, в якому надано таке повідомлення; та b) стосовно інших податків за податкові роки, що починаються після завершення календарного року, в якому надане таке повідомлення» (ст. 27).

Зауважимо також, що наведені у супровідних до проекту документах аргументи на користь денонсації Конвенції та Протоколу до неї потребують обґрунтування шляхом надання належних фінансово-економічних розрахунків та статистичної інформації, які свідчили б про те, що позитивні результати такої денонсації будуть вищими за її несприятливі наслідки.

Таким чином, враховуючи відсутність належного обґрунтування внесеної законодавчої пропозиції, складність процедури денонсації міжнародних договорів та беручи до уваги, що відповідно до статті 24 Закону України «Про міжнародні договори» пропозиції щодо припинення або зупинення дії міжнародних договорів України вносяться Міністерством

[1] Див. Словник іншомовних слів. // [Електроний ресурс]. - режим доступу: //http://slovopedia.org.ua/36/53396/238256.html;

закордонних справ України, іншими центральними органами виконавчої влади та державними колегіальними органами відповідно до порядку, встановленого статтею 4 цього Закону для внесення пропозицій щодо укладення міжнародного договору України, вважаємо за доцільне доопрацювати і погодити вказаний законопроект з заінтересованими державними органами, зокрема з Міністерством закордонних справ України, Міністерством фінансів України, та отримати висновок Уряду, на який чинним законодавством України покладено повноваження вирішення питань щодо укладення та виконання міжнародних договорів України (п. 4 ч. 1 ст. 20 Закону України «Про Кабінет Міністрів України»).

Керівник Головного управління В.І. Борденюк

Вик.: І.Фомін

Проект
вноситься народним
депутатом України
Пинзеником В.М.
Матіос М.В.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про денонсацію Конвенції між Урядом України і Урядом Республіки Кіпр про уникнення подвійного оподаткування та запобігання податковим ухиленням стосовно податків на доходи та Протоколу до неї

Верховна Рада України **п о с т а н о в л я є:**

1. Конвенцію між Урядом України і Урядом Республіки Кіпр про уникнення подвійного оподаткування та запобігання податковим ухиленням стосовно податків на доходи та Протокол до неї підписані 8 листопада 2012 року в м. Нікосії денонсувати.

2. Угоду між Урядом Союзу Радянських Соціалістичних Республік і Урядом Республіки Кіпр про уникнення подвійного оподаткування доходів та майна, підписану 29 жовтня 1982 року в м. Москві, у частині, що стосується відносин між Україною та Республікою Кіпр, денонсувати.

ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Закон набирає чинності з 1 липня 2015 року.

2. До набуття чинності цим Законом Кабінету Міністрів України провести переговори з Урядом Республіки Кіпр про підписання нової Угоди щодо уникнення подвійного оподаткування, передбачивши в ній норми стосовно оподаткування дивідендів, процентів, роялті, доходів з відчуження майна, що застосовуються у більшості аналогічних угод з іншими країнами.

Голова Верховної Ради
України

ПРОЕКТ

Вноситься
Кабінетом Міністрів України

А. ЯЦЕНЮК

“ ” 2014 р.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про денонсацію Конвенції між Урядом України і Урядом Республіки Кіпр про уникнення подвійного оподаткування та запобігання податковим ухиленням стосовно податків на доходи та Протоколу до неї

Верховна Рада України п о с т а н о в л я є:

1. Конвенцію між Урядом України і Урядом Республіки Кіпр про уникнення подвійного оподаткування та запобігання податковим ухиленням стосовно податків на доходи та Протокол до неї, підписані 8 листопада 2012 року в м. Нікосії, денонсувати.

2. Кабінету Міністрів України провести переговори з Урядом Республіки Кіпр про підписання нової Угоди щодо уникнення подвійного оподаткування, передбачивши в ній норми, які відповідають вимогам модельної Конвенції Організації економічного співробітництва та розвитку.

3. Цей Закон набирає чинності з 1 січня 2015 року.

Голова
Верховної Ради України